

Jane
Banksová

MILENKY

MILENKY

Jane Banksová

Copyright© 2016 by Stanislav Plášil – nakladatelství VIKING
Copyright© 2006 by Jane Banksová
Copyright© 2016 Cover by qelb

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu autora či nakladatele.

ISBN: 978-80-7482-246-9 (ePUB)
ISBN: 978-80-7482-247-6 (MOBI)
ISBN: 978-80-7482-248-3 (PDF na CD)

OBSAH:

DÍL PRVNÍ

POKUŠENÍ GRACE RODRIGUEZOVÉ

1. KAPITOLA

SETKÁNÍ ZA RANNÍ MLHY

2. KAPITOLA

CESTA DO NEW YORKU

3. KAPITOLA

MAGICKÁ NOC POD HVĚZDAMI

4. KAPITOLA

JARO V GREAT FALLS

5. KAPITOLA

OSLAVA LÁSKY

6. KAPITOLA

GRACEINY SVÍZELE

7. KAPITOLA

POKLAD NOVÉHO ŽIVOTA

DÍL DRUHÝ

V KLÍNU FRANCOUZSKÉ POLYNÉSIE

8. KAPITOLA

MRAKY STAHOJÍCÍ SE NAD SLUNCEM ZALITOU REALITOU

9. KAPITOLA

SOUKROMÉ PEKLO I RÁJ

10. KAPITOLA

ZÁSADNÍ PŘIZNÁNÍ

11. KAPITOLA

ZPÁTKY DOMŮ

12. KAPITOLA

ÚSKALÍ PŘÁTELSTVÍ

13. KAPITOLA

NOVÝ ŽIVOT

EPILOG

Další knihy nakladatelství VIKING

Edice CONAN

Edice Učte se anglicky s vtipem

Edice Borgentown – město hrůzy

Sci-fi & fantasy

Pohádky

Horory

Humor

Ze současnosti

Knihy vzpomínek

Historické romány

Světová klasika

Romantika

Erotika

Napětí

Populárně naučné

Recepty

Básně

Slovo nakladatele k NEPLATÍCÍMU čtenáři

Motto:

*Já milovala dávno krásnou duši tvou
i zpěv, jenž melodicky splývá s tvých rtů
se mísil do úderů mého barbita;
že jsi však tolik krásná, netušila jsem!
Mne zamrazilo v prsou při tom pohledu,
žár pod kůží se rozlil, potem zkalenou,
jenž v chladných kapkách po těle se rozběhl,
mne závat' pojala, zrak nemohl zřít nic...*

Sappó z Lesbu (úryvek z poezie)

DÍL PRVNÍ
POKUŠENÍ GRACE RODRIGUEZOVÉ

1. KAPITOLA

SETKÁNÍ ZA RANNÍ MLHY

Letiště v Great Falls bylo obestřené ranní mlhou. Cestující z opožděného letu do New Yorku posedávali v hale jako různobarevní ptáci a čekali, až se příkrov mlhy zvedne a letištní obsluha je vyzve k nastoupení do letadla. Nabrali už půlhodinové zpoždění a Grace Rodriguezová netrpělivě pohlédla na hodinky. Vzhledem k tomu, že jela na pohovor o možnosti vystavovat svá sochařská díla v renomovaném ateliéru, jež by pro ni doposud znamenala vrchol kariéry, byla právem nervózní. Ozvalo se cinknutí a zběžně mrkla na displej mobilu. Volal jí manžel Paul z New Yorku a ona se mu ohlásila.

„Jestli jsem už v letadle? Ne, to nejsem, Paule. Ani omylem. Čekáme, až se zvedne mlha,“ rozhlédla se v ten okamžik po ostatních cestujících. Zaujala ji vysoká bruneta, která ji po očku pozorovala. Měla na sobě vysoké černé kozačky na jehlovém podpatku, svinovací černé šaty téže barvy a sexy semišové kratšy doplněné punčochami.

„Jak to mám vědět, kdy přijedu. Za necelou hodinku mám schůzku s ředitelem galerie a jsem z toho na prášky. Ještě se ti ozvu, pa,“ zaklapla mobil, protože bruneta šla za zaujatého pohledu všech mužů až k ní a zeptala se: „Můžu?“ a usedla vedle překvapené, napjaté Grace, až pocítila teplo jejího těla. Dlouhou nohou v kozačce se dotýkala Graceiny nohy, zatímco hledala cosi v kabelce od Armaniho.

Grace ten nevinný dotek elektrizoval více než Paulovo objetí. Připadalo jí to nepatřičné, ale neodtáhla se.

„Chceš?“ vytáhla bruneta mentolové žvýkačky a nabídla jí je.

„Díky,“ pohlédla jí krátce do očí a vsunula si žvýkačku do úst. Bruneta ji nejprve ohnula jazykem dozadu a potom také zmizela v jejích pěkně tvarovaných ústech. „Jsem Janet,“ řekla bez okolků.

„Grace,“ přijala nabízenou ruku.

„Ta mlha mi kazí plány,“ pokrčila Janet nos. „Jestli teď nevzlétneme, nemá cenu, abych tu dál tvrdla,“ zaklapla rázně kabelku.

„Já jsem na tom taky tak,“ povzdechla si Grace. Cítila, jak se jí potí záda a sundala si ze sebe tříčtvrteční kabátek z imitace hermelínu.

„Jsi vdaná, jak vidím,“ vzala jí Janet znovu za ruku, aby si prohlédla prsten s diamantem. „Pojistil si tě tedy pořádně. Proč ti nekoupil taky pravý kožich?“

„Nesouhlasím se zabíjením zvířat pro kůži a maso. A jsem proto vegetariánka.“

„Letíš první třídou do jeho náruče? Nebo její?“ pozdvihla Janet koutky úst.

„Asi už nikam nepoletím. Tu schůzku v New Yorku – pracovní schůzku – nestíhám. Žiju tady a on tam. A mimochodem, nepotřebuju manžela, aby mě živil. Vydělám si sama dost,“ odtáhla Grace se zasyčením, jako kočka, konečně nohu ze vzrušujícího doteku.

„Já to tak nemyslela,“ usmála se znovu Janet. „Když nám oběma krachly plány, nechceš zajet do mého ateliéru? Jsem fotografka,“ přehodila si Janet přes ruku kožešinu a zdvihla pomalu své štíhlé tělo, načež pohlédla na Grace. A té připadalo náhle úplně přirozené, že souhlasila. Ve svých téměř šestatřiceti letech nebyla stále spokojená se svým životem. Lecčeho dosáhla a nejvíce si vážila toho, že se jí v manželství s Paulem narodil syn Colin, se kterým právě mlátila puberta. Vzali se vlastně s Paulem poté, co otěhotněla, a své největší tajemství, že Colina nepočala s ním, ale se svou láskou z vysoké školy, Omarem, zatím neprozradila nikomu a hodlala si ho vzít sebou do hrobu. Omar nedlouho poté odjel a víc o něm neslyšela. Strávili spolu necelý rok naplněný tajnou láskou. Nalhávala si, že miluje i Paula, ale jejich vztah na dálku jí plně vyhovoval. Naštěstí byl Colin jejímu muži dost podobný, táhly jí tyhle černovlasé, snědé typy, snad proto, že sama

byla slonovinově bílá rusovláska s nedostatkem pigmentu i v očích, které byly proto nebesky modré.

„Hej, už je tu taxi,“ dotkla se Janet jejího ramene a obě nastoupili dovnitř vozu na zadní sedadlo.

„Byla jsi zamyšlená... myslíš na manžela?“ zeptala se Janet.

„Ne,“ odsekla Grace, které nebylo milé mluvit o soukromí.

„Myslela jsem si to, mě můžeš věřit. A já tobě?“ zeptala se Janet tiše. „Líbí se mi, jak se čertíš.“ Vzala po dlouhém mlčení Grace za ruku a jejich prsty se propletly. Přejely už první most přes řeku Missouri a směřovaly k tomu druhému.

„Kde bydlíš?“ zeptala se Grace, která se cítila po dlouhé době úplně vyrovnaná. Snad tisíckrát už si pokradmu prohlížela přitažlivé ženy, ale doposud ji nikdy nenapadlo se s nějakou sblížit, i když se jí o tom v nocích zdávalo.

„Žiju v Black Eagle, mám tam svůj fotoateliér,“ řekla Janet. „Ty budeš úžasně fotogenická, chodí ke mně na focení spousta holek, ale žádná zatím nevyzařovala tolik vnitřního jasu... jsi jako Madona. Máš dítě?“

„Mám šestnáctiletého syna,“ řekla Grace s jakousi pýchou v hlase. „Dala jsem si záležet, povedl se mi,“ zavtipkovala a vyndala z peněženky jeho fotografii. Janet se k ní naklonila a Grace ucítila její kořeněnou vůni a její vlasy ji šimraly na šiji.

„Ty nemáš děti?“ zeptala se chraplavě Grace, aby nabyla opět rovnováhy.

„Já? To ani ne,“ zasmála se Janet krátce. Potom si odkašlala a v jejích tmavých očích byly jiskérky, když se jejich pohledy střetly. Svištěly právě po 15th Street a Janet se rozkošnický protáhla.

„Už budeme za chvíli doma,“ řekla naprosto přirozeně. Trvala na tom, že taxi zaplatí, a potom vzala Grace za ruku a vedla ji k nádherně zrekonstruované staré vodní elektrárně. Vyšly obě v botách na vysokém podpatku po úzkých schodech a ocitli se uvnitř romantické stavby.

Bývalá vodní elektrárna, která byla starobyle zrekonstruována jen z venku, uvnitř překvapovala velkými místnostmi s plovoucí podlahou, vytvořenými zbouráním přiček.

„Pojď dál a buď tu jako doma,“ pohodila Janet nepořádně kožešinu a usedla na taburet. „Mohla bys mi napřed pomoci vyzout boty?“

„Jistě,“ odložila si Grace kabelku a vzala jednou rukou vysokou kozačku za kotník a druhou až nahoře u kolene. „Ta kůže je vážně jemná,“ řekla Grace.

„Jo, ty boty jsou fakt pohodlný,“ okomentovala to Janet. Kozačka sklouzla z Janetiny dlouhé nohy a po ní i ta druhá.

„Máš hlad?“ zeptala se Janet a nazula si na nohy maličké pantoflíčky s načepýřeným chmýřím na nártu.

„Ne, snažím se pár kil shodit,“ přiznala se Grace a sundala si kabátek. Janet ji přejela pohledem a řekla: „Máš skvělou postavu na matku teenagera.“

„Díky,“ zula si Grace kotníčkové boty a zamířila za Janet.

„Udělej si pohodlí,“ mávla Janet rukou k bělostné sedací soupravě. „Co si dáš k pití?“

„Co máš?“ nadhodila otázku Grace.

„Je tu skotská, finská vodka, nebo Baileys... taky francouzské víno, ale to pije spíš brácha.“

„Dám si vodku s ledem. Máš to tu moc pěkný,“ natáhla si Grace nohy zničené z příliš úzkých bot.

„Celá ta rekonstrukce to tu prostorově otevřela, prosvětčila místnosti... celé to navrhla má kamarádka Lois... nechce se mi o tom už mluvit.“

„Tak ty máš bráchu... to vysvětluje ty pánské boty dole v hale. Já ti závidím, jsem jedináček,“ spočinul Gracein zrak na pěkně tvarovaném zadečku Janet, když se skláněla u stolku se sklenkou finské vodky a lahvičkou balené vody. Hned ale uhnula pohledem, když se po ní Janet zvědavě ohlédla, jakoby cítila její pohled.

„Brácha je super, bere mě takovou, jaká jsem. To rodiče mě pořád chtěli předělávat a dodneška po mně chtějí vnučata...“ ukázala Janet bílé zuby a přitukla si s Grace.

„A ty nechceš manžela a děti?“ zeptala se rusovláska.

„To ani ne...“ rozesmála se Janet. „I když tu máme spermabanky. Třeba do toho časem půjdu.“

„Musím si odskočit,“ omluvila se Grace. „Ou, bolí mě nohy z těch bot. Nevím, jak přetrpím cestu domů.“

„Tak nikam nechod, ukaž,“ usedla Janet naproti ní, vzala její nohu na svůj klín a palci jí jemně masírovala bolavé chodidlo. Graceiným tělem probíhaly elektrizující impulzy a přitom pokradmu pozorovala Janet. S jejím obličejem, orámovaným delšími, sestříhanými vlasy barvy noční oblohy, si pohrávaly stíny z pohupujících se větví stromu za oknem... byl půvabný a odrážely se v něm všechny emoce.

„Ještě nikdy jsem nepoznala ženskou jako ty,“ vypadlo z Grace obdivně.

Janet prudce zdvihla hlavu a vnořila se do oceánu jejích modrých očí, které ještě nikdo nikdy tak hluboce nepronikl. „Máš nádherný oči,“ řekla tiše a držela stále ještě Graceinu nohu na svém klíně.

„Už vážně musím, kde tady máš koupelnu?“ vymanila se Grace bleskově z podivné situace visící mezi nimi jako nemá výzva.

„Běž po chodbě a jsou to druhé dveře napravo.“

Po chvíli se Grace Rodriguezová zastavila u zrcadla a těžce se opřela o umyvadlo. Zahleděla se sama na sebe, na své planoucí tváře a zeptala se tiše sama sebe: „Co tu vlastně chceš?“

Táhlo ji to zpátky do obývacího pokoje a všimla si letmo krabičky s prezervativy. Stejnou značku používal i Paul. Paul! Úplně na něho zapoměla. Vyndala z kapsy mobil a zavolala mu.

„Ahoj, zlato, stihlas tu schůzku?“ zeptal se.

„Ne, Paule, nestihla. Propásla jsem životní šanci.“

„Tak já zítra přijedu, abych ti správil náladu,“ ozvalo se dálkou přes celou Montanu a další státy až z New Yorku.

„Zítra? Tak brzy?“ vypadlo z Grace.

„Nechceš, abych jezdil?“ zeptal se rutinně.

„Víš, Paule, bylo by to fajn, ale mám plno práce, asi to ještě odložíme.“

„Tak dobře, měj se,“ rozloučil se s ní její manžel bez jakýchkoliv emocí, přestože se už neviděli přes dva měsíce. Colin byl v New Yorku s ním. Zaklapla mobil a chvíli uvažovala, jestli má Paul milenku, a zjistila, že je jí to jedno.

Spěchala za Janet, a jak jí vodka začala stoupat do hlavy, zeptala se, jestli ji tedy vyfotí.

„Se ví, pojd' za mnou,“ usmála se Janet a vrtěla zadečkem, dokud nesešly dolů do fotoateliéru.

„Udělej si pohodlí, odlož si,“ zadívala se na ni Janet. „Skočím ti pro něco vhodného,“ dodala a s úsměvem na rtech odkráčela. Grace vyndala z kabelky parfém a nanasla si ho na obě zápěstí. Byl to její oblíbený Chanel No.5 a cítila se hned o mnoho sebevědoměji. Svlékla si sako od kostýmku a rozepnula si knoflíčky u blůzy až se jí ve výstřihu vzdouvaly polokoule ňader, ale vypasovanou sukni si ponechala.

Za okamžik se Janet vrátila s černým korzetem a pudrovým závojem. V rukou nesla také lodičky téže barvy na vysoké podrážce s jehlovým podpatkem.

„Převlékneš se?“ zeptala se Janet.

„Na tohle už nemám,“ vzdychla si Grace, když od ní brala korzet do rukou. Jejich prsty se lehce dotkly a štíhloucká brunetka řekla: „Moc hezky voníš. Budeš skvělá, uvidíš. Vezmi si ten korzet... ty na to máš, věř mi.“

„Ještě nikdy jsem nic podobného nepodnikla,“ švitořila Grace, zatímco si rozepínala zbylé knoflíčky u blůzy a nechala ji ze sebe sklouznout. Objevila se její lososová

podprsenka, zatímco si rozepjala sukni a nechala ji také svézt po stehnech dolů a tam ji odkopla. Objevily se její podvazky téže barvy držící tělové punčochy.

„Řekl ti někdy někdo, že jsi krásná jako Venuše?“ přejela jí Janet prstem po lemu podprsenky.

„Ne, zatím ne. Zkusím se teda převléknout do toho korzetu... nedívej se prosím tě,“ znejistěla Grace.

„Dobře, jdu si zatím nastavit objektiv,“ odkráčela Janet do přítmi způsobeného brzkým západem slunce.

Grace si svlékla spodní prádlo a oblékla si korzet, který vytvořil z jejího poprsí dva kopečky zmrzliny a zeštíhlil ji v pase. Po chvíli se k ní vrátila Janet a zároveň rozsvítila v ateliéru prudké světlo, které Grace bodalo do očí.

„Pomůžeš mi s tím korzetem?“ zeptala se už příjemně přiopilá Grace.

„Jasně,“ přistoupila k ní Janet zezadu a stáhla jí korzet, který zvýraznil její boky. Grace si nazula také lodičky a Janet se jí starostlivě zeptala: „Nebolí tě moc nohy?“

„Jsem zvyklá,“ zavadila Grace nechtěně o její ňadro a Janet se sehnula jakoby nic pro závoj, který jí řasila na polonahém těle. Rudé rty měla pootevřené a tvářila se náhle vážně, zatímco jejich těla se málem dotýkala.

„Chceš ještě dolít vodku?“ zeptala se Janet.

„Asi bych už neměla... tak jenom trošku,“ usmála se Grace a cítila se výborně.

„Skočím ti pro led,“ nabídla se Janet. Grace mezitím dokráčela k velkému zrcadlu a zahleděla se na sebe, jako by samu sebe nepoznávala. Rty měla vlhké a oči jí svítily neznámým světlem, které zapálila vodka a neznámá fotografka. Uvědomovala si, kolikrát si podobnou situaci vybavovala ve svých představách, a faktem také bylo, že ji Paul už dávno nedokázal vzrušit jako dřív. Nikdy by nevěřila, že ji může tolik přitahovat žena, a skutečnost, že možná žije s mužem jen z alibistických pohnutek, ji svou naléhavostí prudce překvapil.

„Už se to nese,“ podala jí Janet po delší chvíli nový drink.

Grace upila a položila sklenku na stolek z kouřového skla.

„Můžeme fotit... řekni mi, jak se mám pohybovat,“ zapózovala Grace s široce rozkročenýma nohama.

Janet se zahleděla do fotoaparátu a blýskla první fotka. „To je ono, uvolni se. Zkus se předklonit... buď sama sebou. Teď pustím umělý vítr... poddej se mu... máš nádherný vlasy – zdvihni si je, ať je vidět tvá šíje, a pomalu je nech proklouzávat mezi prsty... tak, výborně. Odvaž se, hlad' se rukama, jako by to byly ruce tvého milence, tak a teď se otoč z boku a závoj nech vlát ve větru...“

Venku se ozvala rána a Grace se zarazila. „Co to bylo?“

„Jenom noční bouřka,“ přešla Janet k ní a opilá Grace jí zajela prsty do vlasů. Nevěděla sama, co dál, ale Janet se naklonila... a poprvé v životě ji takhle políbila žena. Byla voňavá a sladká a její plet' nezraňovalo žádné mužské strniště. Grace se zcela oddala polibku a cítila, jak se jejím tělem šíří příjemné teplo. Janet vsunula koleno mezi Graceina stehna a obě se k sobě přitiskly.

Náhle se mezi dveřmi objevil promoklý mladík a Grace se okamžitě odtáhla.

„To je jenom můj brácha... ahoj, Thomasi, jdeš trochu nevhod.“

„Asi bych měla jít domů,“ udělala Grace pár vratkých kroků jako hříbě, které se učí chodit a Janet ji podepřela.

„Nikam nechod', přespíš v pokoji pro hosty,“ navrhla Janet a odváděla ji pryč. Vyšly točité schodiště a v útulném pokoji Grace ihned ulehla do měkkého lůžka.

Pohládila Janet, která se nad ní skláněla, po paži a řekla jí: „Jsi sladká a mrzí mě, že jsem se tak opila... promiň.“

„Ale prosím tě... to nic. Teď si potřebuješ především zdřímnout. Počkej, povolím ti ten korzet,“ usmála se na ni.

Ale ještě dříve, než ji uložila a opustila pokoj, Grace tvrdě usnula.

Když se Grace Rodriguezová brzy po ránu probudila, uviděla Janet, jak leží stulená vedle ní a hledí na ni. Vypadala jako sfinga, když hlídá vstup do podsvětí, a jejich oči se okamžitě střetly.

„Krásný ráno, baby,“ usmála se Janet.

„Já... včera jsem pila a pak... asi jsem po tobě vyjela, je mi to trapný,“ sklopila Grace řasy.

„Nemusí ti být trapně, byla jsem zklamaná, když jsi hned usnula....“ usmála se Janet a lehoučce Grace políbila na rty. „Udělám ti něco k snídani,“ vstala pružně jako kočka. „V koupelně je nalezlej Thomas. Mám ho už plný zuby, ale nemá kam jít. Jak máš ráda vajíčka?“ zastavila se jako pták v rozletu.

„Na hniličko, díky. Kde mám šaty?“

„Budou ještě pořád dole ve fotoateliéru. Neboj se, klidně tam jdi, Tom je asi napůl lachtan, protože nevyleze z koupelny před osmou. To musí do práce, je psycholog a taky vyučuje pro charitu lidová řemesla.“

„Psycholog – a nemůže si dovolit bydlet jinde?“ nadzdvihla Grace obočí.

„On dělá na jednom bezplatném projektu a zatím ho živím já,“ pousmála se Janet a dodala: „Sice ho už nemůžu vystát, ale je to pořád můj mladší brácha,“ rozhodila bezmocně rukama a odplula z ložnice.

Grace si povšimla lehkého župánku přehozeného přes ratanové křeslo, vyhoupla se z postele a vzala ho do rukou. Ucítla z něj Janetinu vůni a přivoněla k němu se zavřenýma očima. Potom si ho s povzdechem přehodila přes sebe.

Když spěchala chodbou, potkala polonahého mladíka s mokkými vlasy a zamumlala něco na pozdrav.

„Přeju dobré ráno, neviděl jsem sestru tak šťastnou od doby, co se rozešly s Lois... á, asi jsem řekl něco, co jsem neměl. Já jsem Thomas,“ podal jí ruku a dodal: „Teda nebyť toho, že chodíš s mou sestrou, asi bych tě začal balit... jsi fakt kus... zase vedle?“ zatvářil se nejistě.

„Tome, vypadni odsud,“ zazněl za nimi Janetin rezolutní hlas.

„Už padám, musím do práce,“ omluvil se Thomas a vypařil se jako stín.

„Dojdu si pro ty šaty, půjčila jsem si tvůj župan, jestli to nevádí,“ zahleděla se Grace na Janet v nedbalkách. Měla báječnou, nádherně zlatavou pleť a malá, oblá ňadra.

„Vůbec to nevádí, jdu vypnout ta vajíčka, přijď do kuchyně. Potom si můžeme dát spolu sprchu, jestli nespícháš,“ zdvihla k ní Janet oči orámované přírodně černými řasami a Grace zazmatkovala.

„Já... já se jdu dolů oblíknout,“ proklouzla kolem Janet a seběhla po schodech. Ve fotoateliéru se zarazila. Vždyť tohle všechno si přece přála, tolikrát si představovala, jaké by to asi bylo... vybavila si včerejší polibek a dotkla se svých rtů. Pro to, že momentálně neví, co dělat, přece všechno nehodí za hlavu...

Už oblečená se zastavila mezi dveřmi kuchyně a zadívala se na Janet. Ta právě připravovala čaj a prozpěvovala si přitom. Pod černým negližé se rýsoval její dokonalý zadeček. Náhle se ohlédla a zeptala se: „Spěcháš hodně? Ke mně mají přijít zákaznice až kolem deváté,“ položila hrníčky s čajem na lesklý dřevěný stůl.

„Ne, jsem svou paní. Mám sochařskou dílnu,“ pronesla Grace. „Žiju s mužem, tohle je pro mě nový,“ dotkla se stolu a Janet vyhledala její ruku. „Já počkám, až poznáš, co sama chceš. Zatím ti přinesu zubní kartáček,“ odešla z místnosti a Grace si povšimla, jak hebké a něžné má Janet ruce. Ty její byly hrubější od sochařské hlíny, ze které zhmotňovala své sny a představy.

Janet byla vmžiku zpět a podávala jí ještě zabalený kartáček a na stůl připravila kromě vařených vajec a lákavých houstiček misku s lívanci a džem.

„Ty jsi dokonce upekla lívance?“ zeptala se Grace překvapeně. „Jsi ranní ptáče, to já většinou nevstávám před devátou.“

„Ne, to pekl Tom. Já neumím vařit. Ale máš pravdu, nemůžu většinou ráno dospat,“ opřela se Janet o sporák, překřížila nohy a spokojeně se dívala na Grace, jak jí chutná.

„Promiň, nedáš si taky?“ ohlédla se Grace.

„Ne, musím si udržet figuru. Bývala jsem obézní... tak před patnácti roky. Od té doby se držím,“ odhrnula si Janet navyklým pohybem vlasy z čela a zakousla se do jablka.

Grace rázem přestalo chutnat a odstrčila lívance od sebe.

„Jdu do koupelny,“ oznámila brunetce, která si zapálila ranní cigaretu.

Grace se cákala ve sprše a po chvíli uslyšela Janet a její podražené klapající pantoflíčky, jak se blíží. „Zvoní ti telefon,“ podala jí ho, zatímco si Grace osušila ruku.

Janetiny oči sklouzly odshora dolů po Graceině postavě a Grace jí oznámila: „Tohle musím vzít, je to syn. Díky.“

Janet se vzdálila a nechala ji se zvonícím telefonem v ruce. „Haló, miláčku?“ stiskla tlačítko, trochu nesvá před svým pubertálním synem, který jí obvykle nevolával a byl si bližší se svým otcem.

„Ahoj, mami, mám problém. Naboural jsem kámošovu tátovi starýho chryslera a teď ho musíme rychle dát opravit, než se vrátí z dovolený. Pochop, mami, tohle nemůžu tátovi říct...“

„Nestalo se ti nic, Coline?“ ozvalo se v Grace mateřské srdce.

„Ne, tak dáš mi na tu opravu?“

„Proč řídíš, když víš, že to pořádně neumíš?“ vyplísnila ho vzápětí, když se jí ulevilo.

„Já se tě taky neptám, proč nežiješ s otcem a jsme pořád sami.“

„Coline, broučku, tohle je věc nás dospělých. Já ti ty peníze seženu, ale slib mi, že tentokrát neusedneš za volant, pokud nebudeš řídit auto s airbagy,“ snažila se porozumět jeho křehkému světu hledání sebe sama.

„Díky, mami, jsi zlatá, on by Duncana jeho otec jinak strašně zmlátil. Zatím ahoj.“

„Počkej přece,“ křikla rychle do mluvítka, „nemyslím, že by ses měl s tím Duncanem dál scházet. Nebo je to spolužák?“

„Mami, Duncan je v pohodě, ozvu se, tak se měj...“ v mobilu to cvaklo a dál Grace věděla, že by si povídala už jen sama se sebou. Mohla si za to vlastně tak trochu sama, že ji vlastní syn nebral příliš vážně a to, že si vybrala své povolání, nebo jak se opilá včera zmínila Janet – „poslání“ – stát se uměleckou sochařkou na úkor osobního života. Jako by jí ten protékal mezi prsty podoben písku v přesýpacích hodinách a ona teď nesměle řekla: „Stop.“ Až do svých pětatřicátých narozenin se cítila celkem spokojená, namlouvala si, že miluje Paula a je úspěšná ve své práci... teď pochopila, že žije prázdný, bludný život a ze spáleniště svého manželství už jen tak jiskru nevykřesá.

Oblékla se a vydala se s tlukoucím srdcem hledat Janet. Šla po linoucím se zvuku hudby a našla ji za klavírním křídlem hrát Rapsodii v modrém. Byla zcela zabrána do své hry, že si jejího příchodu ani nepovšimla. Její prsty se jako lehcí motýli vznášeli nad klávesami a její něžný profil byl soustředěný. Pak se náhle ohlédla a přestala hrát. Hudba ustala v podivně nedokončeném akordu a v pokoji se vznášel oblak vůně z jejího parfému.

„To bylo... úžasný,“ usmála se Grace. Přiblížila se k Janet a vzala ji za ruce.

„Já už teď budu muset jít, ale ozvu se, jestli budeš chtít,“ zarazila se poněkud, protože se zpola bála Janetina verdiktu. Vydala se Janet všanc, ta ji ale letmo objala a vylovila vizitku.

„Zavolej mi, kdykoliv,“ zahleděla se jí do očí a Grace se měla k odchodu.

„Zatím ahoj. Jsi děsně milá a taky tak...“

„Taky jsi sexy,“ vyprovodila ji Janet úsměvem a Grace seběhla po schodech a dveře za ní po chvíli zapadly.

2. KAPITOLA

CESTA DO NEW YORKU

Zatímco venku panující tma objímala paprsky světla ze vzdálených galaxií, Grace Rodriguezovou probudil rozespalou telefon v půl třetí ráno. „Kdo je tam?“ zavrčela napůl v mdlobách.

„Ahoj, jsem v letadle a letím na víkend za tebou, překvapení, lásko!“ uslyšela v mobilu Paulův hlas.

„Vážně?“ zeptala se otráveně. „Colin letí s tebou?“ zahřálo ji na okamžik u srdce.

„Ne, musí dohánět resty ze školy, postará se o něho má kamarádka, nemusíš mít obavy. Víš, jakou mám novinu?“

„Nepočká to? Vzbudil jsi mě,“ zavrtěla se polonahá Grace ve své posteli a napadlo ji, jestli Paul s tou „kamarádkou“ spí.

„Mám na celé prázdniny půjčenou jachtu, můžeme plachtit, lásko, a Colin s námi, celá rodina zase pohromadě,“ sděloval jí Paul, jakoby ji nevnímal.

„Bezva, zatím čau,“ zavěsila mu a chtěla pokračovat v přerušném spánku. Ale do hlavy jí bilo jako kovářina Paulovo „celá rodina“, a ačkoliv se jí nechtělo tak brzy ráno něco řešit, spánek od ní odlétl a ona se vyhrabala na nohy, aby si došla do lednice pro trochu jablečného džusu.

Usedla otupěle do křesla a první, na co si vzpomněla, byla Janet. Představila si ji, jak spí s vlasy rozhozenými na polštáři a zkusila si vybavit její vůni. Chvilí snila s koleny pod bradou a potom přešla ke krbu, kde si vzala do ruky Paulovu fotografii. Paul byl hezký chlap, i když už nevypadal tak dokonale jako na fotce. Přesto na něho nikdy výrazně nežárlila, ačkoliv žili odloučeně. Nestalo se, že by jí Paul nezavolał, než ji navštívil a ani ona jeho nikdy nepřekvapila. Dávalo jim to dost volnosti v milostném životě, kterou Grace využila minimálně. Celá léta vzpomínala na Omara, svou jedinou lásku, a nějak zapomněla žít, jak ji nyní napadlo. Podívala se na prst pravé ruky, kde nosila nádherný safírový prsten od něho na rozloučenou a poprvé necítila nic, kromě lhostejnosti.

Došla k baru, nalila si na prst vodky a hodila ji do sebe. Potom prošla bosa svou dílnou, odkud se na ni usmívala ještě nevypálená sluníčka, která vyráběla, ještě bez glazování, a také imitace amfor, jež šly dobře na odbyt. Samotnou uměleckou část své expozice měla v dlouhé místnosti za sochařskou dílnou. Vstoupila do ní a tentokrát jako by se dívala na svá díla novými očima. Mnohá z nich měla být právě na poslední chvíli instalována na výstavě v galerii v New Yorku, z čehož sešlo vinou mlhy nad Great Falls. Podivné mlhy, ze které se v Graceině fantazii tajemně objevovaly obrysy překrásné ženy jménem Janet.

Po ranní sprše šla glazovat sluníčka a čas jí utíkal natolik, že si na Paula vzpomněla, až když zazvonil.

Byl dokonalý gentleman a neodemkl si, i když měl klíče. Utřela si ruce do zástěry, když zvonek zahrál známou melodii, načež se vydala mu otevřít.

Objevovala v jeho tváři Colinovy rysy, jako by byl on jeho otcem, ne Omar. Nikdo na její tajemství nepřišel, včetně Paulovy matky.

Zarazila se, když uviděla ohromnou kyticí a Paulovy přibližující se rty. Na poslední chvíli mu nabídla tvář a on ji na ni bez údivu políbil a řekl jí: „Nazdar lásko. Venku je nádherně.“

„Pojď dál,“ vyzvala ho.

„O čem dumáš? Jsi zamyšlená...“ zeptal se, zatímco si zouval boty.

„Ale tak... moje sochy už měly být v New Yorku ve výstavní síni. Ted' už se to nestihne.“

„Ach, ty moje smolařko,“ objal ji Paul, když si sundal kabát. Ucítila zápach doutníků a odtáhla se od něho. Připomínal jí pach jejího nevlastního otce a připadala si nepatřičně.

„Dáš si kafe?“

„Rád.“

„Co Colin?“

„Nesvěřuje se mi. Známký má ale dobrý...“

„Já spíš myslela, jestli se mu už líbí holky,“ usmála se Grace sama pro sebe, když nalévala do hrnku kávu.

„Nevím, ale má novýho kamaráda. Je z něj vedle,“ odhodil si Paul sako přes křeslo.

„Duncana?“ postavila před něho kávu.

„Jak to děláš? Máš větší přehled než já a jsi od něj tak daleko. Voláte si často?“

„Sem tam se mi ozve,“ sklopila Grace řasy.

„Víš, mohli bychom... když jsme se tak dlouho neviděli, večer někam vyrazit,“ usmíval se Paul jako na reklamním letáku.

„To zní báječně... jdu si umýt ruce, mám je od glazury.“

„Promiň, že jsem se nezeptal. Na čem teď děláš?“

„Paule, máš milenku?“ otázala se ho poprvé v životě, jakoby se nic nedělo.

„Jestli tím narážíš... jestli chceš jít do ložnice, tak já si dám jenom sprchu a...“

„Ne, špatně si mě pochopil.“

„Tak co je ti? Já tě přece miluju,“ pokusil se o neobratné objetí. Odstrčila ho.

„Mám v bance strašně moc práce. Někdy tam i přespím na otomanu, na ženský já nemám čas,“ dodal na vysvětlenou.

„Aha. Nezajdem někam na oběd? Mám v lednici jen jablečnej džus a pivo.“

„Jak jen chceš,“ začal se znovu oblékat. Grace si na sebe vzala jen jednoduché malé černé šaty a jantarový náhrdelník, který doplňoval barvu jejích vlasů. Odešla do koupelny a nalíčila si řasy. Nikdy jako teď necítila tak intenzivně, že se jí Paul odcizil, už dávno, před mnoha roky, když se odstěhoval s Colinem do New Yorku ke své matce.

„Sluší ti to, miláčku,“ políbil ji do vlasů a podržel jí dveře, když se oblékala do kožíšku z umělé stříže. Přešli mlčky k jejímu Porsche, které měla od svého biologického otce, a oba nasedli.

„Jak se díváš na tu dovolenou na jachtě? Já se na ni už hrozně těším. Cítím, že je to prostě to, co potřebuju. Splynout s mořem, ocitnout se v lůně přírody, rybařit, co ty na to?“

„Že to zní fantasticky,“ sešlápla plyn a všimla si, jak Paul zatnul z divoké jízdy nervózně pěsti. „Nevadilo by ti, kdybych si přivedla s sebou na loď jednu přítelkyni?“ střelila od boku.

„Samotnou? A necítila by se nesvá?“ pohlédl Paul na tachometr.

„To nevím, pusť to zatím z hlavy,“ zastavila u oblíbeného restaurantu, kde vystoupili.

„Nevyjedeme si do Cascade County?“ zeptal se a smetl si ze saka neexistující smítko. A Grace se konečně usmála.

„To je báječnej nápad,“ uculila se a Paul jí galantně podržel dveře. Restaurant U černého orla se pyšnil svým malým městem Great Falls, pojmenovaném podle řady menších vodopádů, a pyšníci se také vůbec vůbec nejkratší řekou na světě – Roe River.

Grace si dala obalované žampiony s restovanými brambůrkami a dvojitou zeleninovou oblohou. Paul si objednal biftek.

Celou dobu se snažila nedívat se, jak přemílá v puse zkrvavené kusy masa, a dělalo se jí zle. Dřív jí tahle jeho libůstka také odpuzovala, ale on sám si to nikdy neuvědomil jako i spoustu jiných věcí, které mu neřekla přímo.

„Tak vyrazíme do Cascade County?“ usmíval se v objetí zimního platinového slunce, sotva opustili restaurant.

„Já... musím ještě dodělat to glazování, ale můžeš si půjčit mého Porsche a zajet si tam sám,“ rozmyslela si společný výlet jako zbytečnost.

„Dobře, pojedu,“ přikývl bez jediné otázky.

Dojela domů a vystoupila. Na palubní desce se houpaly klíčky od zapalování. Paul zaujal místo řidiče a pohlédl na ni.

„Užij si to,“ naklonila se do vozu a ušklíbła se. Potom zabouchla dveře od auta.

„Když šla po schodech nahoru do svého království, dodala: „Idiote.“

Svlékla se a nasázela sluníčka do pece, kterou nechala rozehřívát už od rána. Detailní práce na amforách jí zabrala plno času, ale zvykla si být ve své práci precizní.

Bylo už pozdě večer a Grace se teprve šla osprchovat od hrnčířské hlíny a glazovací směsi. Uvědomila si, že se Paul ještě stále nevrátil. Zřejmě trucoval. Mastodont s tou svou krvavou tlamou, napadlo Grace.

Skočila do postele a zadívala se na mobil. Zatoužila uslyšet Janetin hlas a po chvilce váhání vyndala vizitku a vytukala její číslo.

„Ano?“ zaslechla její zastřený hlas.

„To jsem já, Grace. Stýská se mi po tobě,“ řekla a usrkla z plechovky piva.

„Tak přijed,“ řekla Janet.

„To nemůžu, mám tu manžela, ale po víkendu odjede.“ Vtom vykřikla leknutím a spatřila polonahého Paula v ponožkách stojícího kousek od ní. „Ještě ti brnknu,“ rychle zavěsila.

„Ty máš milence?“ zeptal se tentokrát on.

„Vypadni z mojí ložnice,“ vybuchla a uviděla v jeho očích podivná, nebezpečná světélka, která tam nikdy nebyvala.

„Já tě miluju, Grace a než by tě měl někdo jiný, tak tě radši těmahle rukama uskrtním jako poslední běhnu.“

„Odejdi odtud!“ Hleděla, jak si posbíral svršky ze sofa a poslušně odkráčel do obýváku. Okamžitě za sebou zamkla a viděla přes prosklené posuvné dveře s matným sklem, jak přechází po pokoji sem a tam jako tygr.

Pospávala jen chvílemi a druhého dne zaklepal Paul na dveře její zamčené ložnice brzy ráno.

Odemkla a zeptala se: „Co chceš?“

„Chci ti jenom říct do očí, že jestli máš milence, rozvedu se s tebou a zakážu ti vídat Colina.“

„Paule, já ti přísahám, že žádnýho chlapa nemám,“ lekla se Grace jeho pohružky. „A pak taky, že pojedu ráda na tu dovču na jachtě. Bude to fajn.“

„Tak já už půjdu,“ vycouval před ní, jako by se jí v tu chvíli bál. „Chtěl bych se ti s něčím svěřit... co jsem šéfem banky, mám potíže s tamtím... no vždyť víš s čím. Prý je to jenom chvilkové, ze stresu. Proto sem myslel, že jsme to mohli zkusit včera večer... nevádí, můžu užívat nějaký prášky, vid’.“

„To víš, že jo, Paule,“ poplácala ho po zádech.

„Ještě něco, tohle jsem ti včera koupil v Cascade County,“ otevřel kazetu s nádhernou soupravou z bílého zlata se safíry. „Chtěl sem ti to dát včera večer. Tak se měj,“ otočil se a odcházel.

„Počkej... díky za ty šperky. Všechno zase dáme do pořádku, uvidíš,“ zalhala a on to asi tentokrát poznal.

„Matka mi říkala, že si tě nemám brát,“ řekl jí místo konstruktivnější odpovědi.

Potom skutečně odešel.

„To je báječné, pane Pattersoně, moc děkuji!“ rozzářily se Grace oči. Ihned vyhledala na mobilu číslo svého manžela a čekala, až se ozve. Potřebovala tu novinu někomu blízkému říci a v duchu počítala sekundy, které se vlekly, nežli zaslechla Paulův hlas.

„Ahoj, Paule, představ si, že se otevření výstavy zpozdilo a já mám stále možnost se na ní prezentovat! To znamená, že letím do New Yorku se svými díly, ještě dnes!“

„Já... moc ti to přeju, vždyt'jsi na to čekala tak dlouho,“ podotkl trochu seškrcceným hlasem a ona zaslechla ženský smích.

„Jsi v práci?“ zeptala se už chladněji.

„Ano, teď mám chvílku volna. Gladys mi přinesla kávu.“

„Tak to jo,“ řekla sladce a dodala: „Řekni Colinovi, že se stavím, at'na mě počká doma. Zatím čau,“ zavěsila a vzala hlavu do dlaní. Nemilovala už Paula, ale předpokládala, že jí je věrný. Hloupost. Přijel po třech měsících odloučení a ani ji netahal výrazně do ložnice...sice se jí svěřil se svým překvapivým problémem, ale vždycky nějak tušila, že má milenku, jen tomu nechtěla uvěřit také vnitřně. Byla ráda, že se spolu nepokoušeli o sex. Rozhodla se, že se sejde v New Yorku pouze se svým synem.

Zdvihla se ze židle a šla balit. Šest uměleckých kusů určených na prodejní výstavu měla už připravené v bednách s výstelkou z rána, kdy ji zaskočila mlha nad Great Falls international airport, a tak si sbalila jenom šaty.

Hlavou jí proběhla myšlenka na Janet a raději by nikam nejela. Chtěla s Paulem všechno urovnat, ale ta až příliš vysmátá Gladys jí otevřela oči.

Měla ještě dvě hodinky do doby, než přijedou s dodávkou pro její sochy, a tak si napustila vanu plnou bublinek a její župan z ní sklouzl na zem. Vlezla si do voňavé koupele a zapálila svíci s vůní magnólie. Připadala si lehounká jak pířko a spokojeně si broukala starou písničku z doby, kdy jí bylo osmnáct.

Sting a jeho šlágry. Vždycky jí dostaly.

Mrkla se na hodiny a pomalu vstávala z koupele. Osušila se a šla nahá svým bytem, když se ozval její telefon. Uviděla, že ji volá Janet.

„Ahoj, taky jsem na tebe myslela,“ ozvala se Grace. Cítila vlnu vzrušení ze své nahoty smíšené s Janetiným zastřeným hlasem.

„Chtěla bych tě zase vidět, nemůžu tě nějak dostat z hlavy, baby,“ uslyšela ve sluchátku. „Chceš se setkat? Můžeme jít na pozdní snídani.“

„Ráda bych, ale odlétám právě do New Yorku. Budu tam vystavovat svoje sochy a musím se sejít kvůli tomu osobně s jedním nudným dědkem.“

„Co máš právě na sobě?“ zeptala se Janet.

„Vůbec nic,“ rozesmála se Grace chraplavě. „A ty?“

„Jen parfémy a punčocháče,“ vydechla jí Janet horce do ucha. „Přijed,“ dodala.

„Co říkáš tomu, abych se u tebe stavila hned, jakmile přijedu z New Yorku?“

„Tak jo, já počkám. Zatím pa,“ cvaklo to v mobilu a Grace byla zase sama. Dlouho si vybírala šaty na cestu a nakonec zvolila zelené s hlubokým dekoltem, aby měl Patterson kam pokukovat. Víc mu nedovolí, i kdyby vlastnil zlatý důl. Jemu, ani Paulovi.

Když se nalícila a rozpustila hřívu svých rusých vlasů, prohlédla se ve velikém zrcadle a musela si v duchu říct, že nevypadá na svá léta. Zvonek zahrál svoji melodii a ona jen říkala stále „Opatrně, opatrně“ stěhovákům nesoucím její bedny se sochami z pálené hlíny.

Potom uzamkla své osamělé hnízdo a vydala se taxíkem na letiště za svými díly.

Jela ponurým Great Falls a venku začalo pršet. Kapky vody se perlily na skle okna, spojovaly se v jednotlivé pramínky, které stékaly dolů, jako se vlévá voda do moře ... Grace je zasněně pozorovala a přitom tůkala špičkou střepečku do podlahy auta.

„Děkuju Vám,“ zaplatila taxikáři a přidala mu vysoké dýško za to, že nesl její kufrík do odbavovací haly. Více si ho už nevsímala a zahleděla se prosklenou stěnou na letištní plochu. Dnes nic nebránilo startu letadla, a proto si stoupla do fronty pasažérů. Cítila se nervózní, když prošla turniketem a zamířila ke schodům soukromého letadla.

Grace nelétala ráda.

Táhlo se to už od doby, kdy byla malá. Trpěla úpornými nevolnostmi způsobenými strachem z létání od doby, kdy se její matka zřítla s letadlem do moře a zemřela. Nikdo tenkrát nepřežil.

Pro Grace to bylo v dětství složité a těžké období. Musela dokonce navštívit psychologa, protože se uzavírala příliš do sebe. Svou matku obdivovala a chtěla být jako ona. Zbořily se jí rázem všechny žebříčky hodnot, které si dosud vybudovala. Už jí nezajímalo, že její oblíbené barbíně vypadaly po koupeli všechny vlasy, ani že nemůže mít poníka jako její bohatá kamarádka ze školy.

Grace vyrušilo ze zamyšlení trhnutí trupu letadla a připravila se na chvíli, až se vznesle do výše. Kolem byla šedá mračna a ona už dávno svoji fóbii překonala, proto se stulila na opěrku a odpočívala. Prudce se zatěžila na Colina. Co se ale týkalo manžela, cítila dlouho se táhnoucí nechut, aby se jí fyzicky dotýkal. Nevěděla v tomto případě, co s ním chce pohledávat o synových prázdninách na palubě jachty, i když ten pobyt v záchvatu touhy dát svůj život do pořádku už vlastně slíbila.

Vzpomněla si na Omara. Už na něho dlouho nemyslela a připomněla si jeho ruce, něžné a hebké jako ruce ženy a zlatavou hrud' bez jediného chloupku. Přesto to byl muž každým coulem a usmívala se sama pro sebe, když si připomněla, jak se po nich ostatní páry ohlížely, když vyrazili někam do společnosti. Byli jako párek labutí, tak krásní a zahledění do sebe...

Colin nepodědil Omarův do očí bijící mužný půvab, jen jeho oči, stejně hluboké a tajemně zastřené, jako by hleděly skrze předměty kolem do veliké dálky.

Grace si objednala skleničku sektu a uvědomila si, že jak tak snila, na chvíli si nejspíš zdřímla. Upila rty potřenými medem, který používala místo pomády, ze sklenky a povšimla si, že vyletěli z těžkých deštových mračen. Oblaka kolem rozerval vítr, až zazářilo jasné slunce nad přibližujícím se velkým jablkem, New Yorkem.

„Jistě, pane Pattersone, brzy z letiště přivezou všechna zmíněná díla,“ usmívala se Grace na prošedivělého muže s velkou čelní pleší.

„To je dobře, to je dobře,“ přeměřil si její dlouhé nohy v maličkých střevíčkách. „Budete jistě slavit v New Yorku triumf. Víte, ještě jsem vaše díla neviděl, ale doporučil mi vás jeden kolega z Bozemanu, kterému důvěřuji. Mohu Vás pozvat někam na drink?“ pohlédl na ni přimhouřeným okem jako pták sledující chutné sousto.

„Bohužel, mám schůzku se svým synem,“ pohlédla na své titěrné hodinky. „Víte, vídám ho málokdy, on žije tady a já zase tam... opravdu, moc mě to mrzí,“ dotkla se krátce jeho ruky připomínající rybu a usmála se na něho.

„Tak třeba někdy příště,“ spolkl její výmluvu i s navijákem a ona vyšla do téměř jarního dne s nulovými plány. S Colinem se měla setkat až odpoledne a tak zavolala z letitého zvyku Paulovi do banky. Po chvíli vyzvánění se v mobilu ozval hlas jeho sekretářky.

„Dobrý den, vy jste Gladys?“ zeptala se s přívětivostí, kterou musela hrát.

„Ano, koho mám ohlásit?“ ozvala se ta poněkud překvapeně.

„Vyřídte jen mému muži, že se za ním stavím a můžeme společně poobědvat. To je všechno.“

„Jistě, paní Rodriguezová,“ řekla Gladys s jakýmsi napětím v hlase. Grace se v duchu nemohla dočkat, až ji spatří a podají si ruce. Věděla, že v tu chvíli pozná, jestli s Paulem spí, nebo ne. Mohla by mít v ruce trumf, kdyby se s ním rozhodla rozvést. Najít čmurchy na špinavou práci sledovat je dva a opatřit pro ni vhodný důkaz by nebyl problém.

Stopla si taxi, a zatímco jela za svým mužem, napadlo ji, že musí v tom případě vést bezúhonný život, aby jí svěřili Colina do výhradní péče. Asi by se mu zprvu nechtělo opustit New York a spokojit se s provinčním Great Falls v Montaně, ale byl výhradně její a zkouška otcovství by to jen potvrdila.

Grace se na chvíli zarazila. Nemínila tolik ranit Paulovy city, věděla, že by pro syna dýchal, ale při jeho návštěvě si uvědomila, že už v ní vyhasla veškerá její touha, jako když zhasneš v hrnčířské peci.

Vystoupila před honosnou budovou banky a uvědomila si, že tady, vysoko nad okolím, v tom orlím hnízdě, Paul Rodriguez *vládne*. Dříve ji to imponovalo. Zaplatila taxikáři a vydala se od vestibulu k výtahu, který ji vyvezl až do nejhořejšího patra a tam se s cinknutím otevřel.

Všude kolem vládl přepych a věděla, že si na něj její muž už zvykl. Patřilo ke koloritu jejich vztahu v posledních letech, že se snažil kupovat si její přízeň v posteli luxusními dárky a rád se jí chlubil, ale poslední dobou už to nebylo zdaleka ono, i když před tím oba přivírali oči.

Došla až do kanceláře Gladys a ihned, jakmile se jejich oči poprvé střetly, spatřila v nich Grace velkou ctižádostivost.

„Vy budete paní Rodriguezová,“ zhodnotila soupeřku očima a hned dodala: „Oznámím váš příchod panu...“

„Není třeba, ohlásím se sama,“ přešla Grace nevšímavě kolem té *děvky* a otevřela si dveře. Spatřila Paula, jak právě telefonuje.

„Ozvu se vám co nejdříve, pane Takamuro, přeji hezký den.“ Pomalu položil sluchátko, aby si rozmyslel, co má říci.

„Tak všechno je zařízeno, příští pondělí bude zahájena výstava. Konečně překročím vlastní stín,“ předešla ho Grace.

„Gratuluju ti, miláčku. Tak a teď můžeme spolu zajít na ten oběd a večer to trochu oslavit.“

„Bohužel, já odpoledne odlétám,“ usmála se na něho.

„To je škoda. Moc ti to sluší,“ podotkl rozpačitě a oblékl si sako. „Tak můžeme jít.“

Limuzína je zavezla do už napohled snobského podniku a Paul pomohl Grace dvorně vystoupit.

Tentokrát si Paul neobjednal biftek a Grace mu za to byla vděčná.

„Co tvoje práce dobrovolnice v Geenpeace?“ zeptal se překvapivě.

„Děkuju za optání. Snažíme se momentálně, aby nebyli delfíni používáni k válečným účelům. Ale narážíme na tvrdý odpor,“ zdvihla Grace oči od talíře.

„To je vynikající.“

„To jídlo, nebo...“ rozesmála se Grace. „Mám se za hodinu setkat s Colinem. Ty se vrátíš do práce?“

„Musím, tuhle chvíli jsem si doslova ukradl. Pořebuješ nějaké peníze?“ zadíval se jaksi stranou, jako by chtěl vykoupit špatné svědomí.

„Díky, vydělávám dost. Jsi spokojený s Gladys?“ otevřela smyslná ústa a vsunula do nich sousto.

„Jak... proč, proč se ptáš?“ poněkud zrudnul v obličeji.

„Jen tak, nelam si s tím hlavu,“ odložila příbor a otřela si rty. Byl špatný herec a nic mu vlastně nevyčítala. To ona si zvolila práci na úkor jejich vztahu a bylo jí ho vlastně líto.

„Už musím za Colinem, ráda jsem tě viděla,“ rozloučila se s ním jako by nic a dveře za ní za chvíli zapadly.

Jela dlouho stopnutým vozem taxi proplétajícím se dopravní zácpou, než spatřila dům Paulovy matky, kde Paul a Colin bydleli. Stál v honosné čtvrti s pečlivě udržovanou zahradou, skrytý poněkud zrakům pod stínem košatých stromů. Než zazvonila, zhluboka se nadechla a uhladila si šaty.

Přišla jí otevřít hospodyně, která jí vedla cestou vysypanou bílým šterkem, ničícím Grace střevíčky, až k domu.

„Ahoj, mami,“ seběhl ze schodů Colin. „Díky za ty peníze na opravu auta Duncanova fotra.“

„Ahoj, miláčku, dej mi pus,“ objala ho Grace, a on ji něžně odstrčil. „Už jsem na tohle velkej. Já vím, ty to nevidíš, ale už mi není osm.“

„Ne, je ti šestnáct a už nejsi dítě, ale ještě ne chlap. Už máš nějakou holku?“ opřela se o rám dveří.

„Nemám na takovýhle hovadiny čas. Táta mi koupil fotoapušku, dost mě to chytlo. Je to lepší než vzduchovka, co má Duncan a střílí s ní veverky.“

„Veverky by neměl střílet, jsou to rozkošná zvířátka a nezaslouží si to. I tak jich ubývá. Asi by Duncan potřeboval taky fotoapušku,“ povzdychla si.

„Jak tu budeš dlouho?“ pohlédl Colin na Grace zářivýma Omarovýma očima.

„Zase dneska odlétám. Řekni mi, chtěl bys bydlet v Great Falls?“ nadhodila udičku své zvědavosti.

„Proč?“ zeptal se přímo. „Vy se chcete s tátou rozvést?“

„Budou tu vystavovat v galerii moje sochy,“ přešla Grace na zcela jiné téma. „Jsi na mámu pyšný?“

„Ale jo,“ kopal nohama do kamínků na cestě, po které pomalu šli. „Někdy mi scházíš.“

„Pamatuj si, vždycky můžeš za mnou se vším přijít. Vždycky budeš můj syn. Táta ti může koupit, co si zamaneš, ale já se tě budu vždycky snažit pochopit. Mám tě ráda, Coline.“

„Já vím, mami. Pojedeš s námi o prázdninách na jachtu? Máš ještě vůbec tátu ráda?“

„Samozřejmě. Už jsem slíbila, že ano. Vyrostl si od té doby, co jsem tě neviděla. Co rád děláš kromě snímků fotoapuškou?“

„Tak, flákám se. Chtěl bych být už starší... abych mohl cestovat. Nebo se naučit řídit vodní skútr. Dělat si, co chci. Škola je hrozná ztráta času.“

„Nechceš někdy na víkend přiletět ke mně? Ukázala bych ti, jak pracuju s hlínou... bylo by to fajn.“

„Možná, ale teď už musím vážně jít. Za chvíli za mnou přijede Duncan, jedeme se dát tetovat. Ale tátovi o tom neříkej.“

„Jsi si jistý, že je to dobrý nápad?“ nadzdvihla Grace pěstěná obočí.

„Nebud' jako babička nebo táta. Jsem si tím jistej.“

„Tak se měj, Coline. A brzy se mi ozvi, já už musím jít, abych stihla letadlo. Pa.“

„Já zavolám!“ křikl ještě za ní, když odcházela směrem k bráně a ona přikývla jeho směrem. Stará paní Rodriguezová se ani nenamáhala setkat se svou snachou, kterou nikdy neměla ráda.

Grace to bylo tak milejší.

Po nudném čekání na letišti odlétla letadlem soukromé společnosti zpátky do Montany, do Great Falls za svým zcela nečekaně se ubírajícím, vzrušujícím životem.

3. KAPITOLA

MAGICKÁ NOC POD HVĚZDAMI

Grace měla za letu přivřené oči. Snila o Janet nyní, i tehdy, když ocelový pták políbil rodnou Montanu a pomalu zastavil.

Rozhlédla se po anonymní letištní hale a koupila s náhlou radostí u stánku nádhernou orchideu v plastové krabičce. Vyšla ven a bezmyšlenkovitě stopla první taxi, které uviděla. Zcela proti svým zásadám se rozjela, jak slíbila, z letiště taxíkem okamžitě do Black Eagle.

Už zdálky vyhlížela nádhernou, zrekonstruovanou stavbu. Zastavili a ona zaplatila. „To je dobrý,“ odstrčila drobné bankovky, načež vystoupila a zamířila ke stavbě. Srdce v ní zpívalo jako pták, když zazvonila na zvonek u známých dveří, na kterém bylo napsáno Janet Swiftová, fotoateliér. Rychle se podívala do malého zrcátka a přetřela si rty leskem. Uslyšela kroky a pak se dveře otevřely.

Stála v nich cizí, půvabná žena. „Já jsem Lois,“ podala jí kdoví proč ruku. „Koho mám ohlásit?“

„Ne, to je nejspíš omyl. Omluvte mě,“ dala se Grace na rychlý ústup a nasedla do taxi, které se tu zdrželo.

„Kam to bude teď?“ zeptal se řidič s cizím přízvukem. Zadala mu svou domácí adresu a on zapnul navigaci. Grace se hrnuly do očí slzy zklamání. Zaklonila trochu hlavu, aby se jí neskoulely po tvářích, a po chvíli se opanovala. Neměla přijet bez ohlášení, nikdy to nedělala a nemohla si nic namlouvat – k ničemu mezi nimi nedošlo a ona vše pohrbí pod fúrou práce jako pouhý letmý dotyk krásného snu...

Náhle se rozezvučel její mobil a zvonil s protivnou naléhavostí, ačkoliv se ho Grace rozhodla ignorovat.

„Zvoní vám telefon,“ připomněl jí po chvíli sám nervózní řidič. Zdvihla ho a přiložila k uchu.

„Venuše, prosím tě, nezlob se a vrať se,“ uslyšela v sluchátku Janetin zastřený hlas. „Lois si jen přišla pro věci a hned vypadne. Mezi námi už nic není, věříš mi...? Prosím tě, mluv!“

„Já jsem se na tebe moc těšila,“ skanula Grace po tváři poslední slza, ačkoliv právě pocítovala prudkou radost.

„Já taky, než přijdeš, Lois odtud vypadne, slibuju,“ bylo znát, že i Janet přemáhá slzy dojetí.

„Hej, vy, pane! Otočte hned to auto a vraťte se tam, odkud jsme právě přijeli, k té bývalé vodní elektrárně.“ Muž beze slov zakroutil volantem a za chvíli se ocitli zpět.

„Mám tu zase chvíli počkat?“ zeptal se své poněkud rozhárané klientky.

„Ne, tentokrát už nemusíte,“ vtiskla mu velké dýško a opatrně, protože měla opravdu vysoké podpatky, vystoupala znovu po schůdcích nahoru. Dveře se otevřely a v nich stanula stejně rozehvělá Janet.

„Něco jsem ti přivezla,“ pousmála se Grace a podala jí orchideu v ozdobné krabičce. „Já...“

„Už mlč,“ hlesla Janet a obě si konečně padly do náručí.

Grace seděla u hrnčířského kruhu a právě vytvářela novou amforu, přičemž se docela malinko usmívala. Byly tři hodiny v noci, jak jí oznámily kukačkové hodiny na stěně. Vytvořila amfoře malá hezká nádra, jaká skrývala Janetina tunika, a v duchu si připomněla jejich noc N před dvěma dny, než musela Janet na týden odcestovat pracovně

do Moskvy. Jako fotografka často cestovala různě po světě a něco ze svých zážitků večer při skleničce a svíčkách Grace vyprávěla.

„Ty jsi tak odvážná a krásná,“ zaševelily toho večera Graceininy rty a Janet si přisedla blíž. „Strašně jsem zatoužila po tvé blízkosti, už toho dne na letišti,“ odpověděla jí Janet tichoulince. „A ty?“

„Já ještě nikdy... totiž, chci říct, že jsem prožívala určité sny a pocity, nic se ale nevyrovnalo tomu, co jsi ve mně vyvolala ty, takové okouzlení... naposledy jsem něco takovýho zažila na vejšce,“ zahleděla se Grace na stín Janetiných řas z profilu.

„S mužem?“ zeptala se Janet.

„Ano, s velmi vzdělaným a jemným mužem... trochu mi tě připomíná – ne, to není ve zlém. Jen že byl taky tak hnědooký a snědý... probůh, co to plácám,“ dolila si Grace další alkohol do prázdné skleničky.

„Nepij tolik,“ odstrčila černovláska její skleničku kousek dál po ploše skleněného stolku. Potom vzala do ruky kadeř jejích rusých vlasů a hrála si s nimi.

„Já jsem nikdy nebyla s mužem,“ sklopila Janet oči, jaké mají laně. „Chtěla bych dítě, je to pro mě ožehavá záležitost. Zatím jsem neměla vztah, který by byl tak vážný, že bych do něj dítě mohla přivést na svět. Po umělém oplodnění, pochopitelně... nenudím tě?“

„Ne, vůbec ne, jsem ráda, že ses mi otevřela jako tajemná kniha,“ promluvila Grace a dodala: „Jen je tu trochu dusno...“

„Půjdeme spolu na terasu, už budou vidět hvězdy, jestli chceš,“ objala ji Janet kolem pasu a vyšly společně ven. Usedly na zahradní houpačku, přičemž si Janet zula střevíčky a složila své pěkné nohy podél sebe a zahleděla se na oblohu.

„Vidíš, vesmír,“ ukázala Grace sklenkou směrem k universu, „je tady už nejméně třináct miliard let a přitom je pořád mladý... co jsou proti tomu všechny lidské malichernosti a drobné osobní války... nic,“ dodala Grace s teatrálností způsobenou alkoholem.

„Už nepij,“ zaprosila znovu Janet, odložila její skleničku a lehce se dotkla svými rty Graceiny šje. Grace ucítila hřejivé paprsky toho letmého doteku po celém svém těle a byla náhle velmi vážná. Po chvíli rozpačité sama vyhledala Janetiny rty... chutnaly po sherry a Janet jí pootevřela ústa a vnikla do nich zkušeně jazykem. Grace jí pečlivě pěstěnými nehty lehce přejela po obnažené pleti zad a Janet podivně vzlykla. Začala Grace svlékat, až byly obě nahé, a Grace pohladila sametovou pokožku Janetiných řader, vystupující jako dva oblé kameny ohlazené vodou.

Janet vzala do zubů Graceinu bradavku a sála ji, zatímco Grace zmámená alkoholem cítila erotický náboj slasti, vystřelující jako šipky po její pleti. Extázi, jakou ještě v životě nepoznala... a jakoby v polosnu vnímala, jak Janet pomalu sklouzává dolů, k zakázané zahradě jejího klínu...

Grace dokončila amforu a dotvořila jí ještě bradavky. Nikdy netvořila erotické umění, ale všechno je jednou poprvé, jak ji té noci naučila Janet. Její drahá Janet, spící po noci vášně, tulící se k ní později v posteli oddaně kulatými stehny a jen docela maličko pochrupující.

Vzbuzená k ránu chutí na cigaretu a Graceiným upřeným, něžným pohledem. Servírující pro ně později s uličnickým chichotáním džus do sklenic z velkého průhledného džbánů z lednice, oblečená – neoblečená jako půvabná nymfa. Její víla Janet...

Grace si povzdychla a nechala hotovou amforu na hrnčířském kruhu. Otřela si ruce od hlíny do zástěry a přešla k minibaru... nakonec musela v duchu uznat, že má Janet pravdu a neměla by tolik pít. Cítila se od té noci jako omámená a srdce jí vesele, hlučně tlouklo v hrudi. Nechtělo se jí spát, ale šla si dát sprchu před tím, než ulehne do postele. Nechala nekonečně dlouho sklouzávat vodní kapky po svém těle a na nic přitom nemyslela, jen na uklidňující rytmus proudící vody.

Konečně se odebrala do ložnice, kde si potřela obličej a zhrublé ruce krémem. Nemohla dlouho usnout a byla v pokušení zatelefonovat Janet do Moskvy, ale nakonec si to rozmyslela.

Téměř před svítáním si vzala prášek na spaní a upadla po chvíli do hlubokého, bezesného spánku.